

lig havde forbrudt sig. Han havde jo ikke villet Fransisca noget ondt. Dersom han fra Begyndelsen havde anet, at der skulde udvikle sig Kærlighed imellem dem, vilde han endda helt have holdt sig fra hende; men forresten havde han jo ikke misbrugt hendes Tillidsfuldhed. De Kys, de i Uskyldighed havde vekslet, kunde da for Pokker ikke kaste nogen Skygge over hendes Fremtid. Men hvad Skade var der saa sket?

Det var altsaa igen hans „Samvittighed“, der havde overlistet ham, — dette ubestemmelige, spøgelseagtige noget, der pludselig satte En et Troldspejl for Øjnene, hvori man saa sig selv i hæslig forvrænget Skikkelse. Han, som havde troet sig saa lykkelig frigjort for alle Slags Pukler og Knyster paa Sjælen, stod atter her beskæmmet som en Nar, — og Ærgrelsen herover var nær ved at faa ham til at glemme baade Fransisca og Adskillelsen fra hende.

Nu viste det sig desuden, at Mester Jacobæus' Trusler havde været ganske overflødige. Allerede Dagen efter rejste nemlig Fransisca efter sit eget Ønske hjem til Fyen. To Dage senere modtog Per med Posten nogle Smaating, han nu og da havde foræret hende. Hun tilbagesendte dem uden at ledsage dem med et eneste Ord, endsige nogen Bebrejdelse; men hver enkelt Ting i Pakken var omhyggelig indsvøbt i rosenrødt Silkepapir. Og som Per nu stod med dem i Haanden, overgik der ham en ny Ydmygelse. Hans Øjne begyndte at fugtes. Han kunde ikke afværge det. Ja, havde han ikke skyndt sig at lukke det hele ned i sin Skuffe, kunde der let være overgaaet ham den endnu større Skam, at han virkelig var kommen til at græde.